

creació de circuits de programació estable com la Roda d'Espectacles Infantils en són alguns exemples.

Però Rafa González també va destacar per la seva constant voluntat de vincular pedagogia i cultura, generant programes ja consolidats, com les Activitats de teatre, música i dansa a les escoles i iniciatives com *Petits però ciutadans*, a l'Associació Cultural, entitat que va presidir durant

dotze anys i a la qual continuava vinculat.

D'altra banda, Rafa González va ser jugador i membre de la Junta Directiva del BM Granollers. Professionalment, en Rafa era enginyer de telecomunicacions i treballava com a cap de producció de l'Institut Municipal d'Informàtica de Barcelona i també formava part del Pla estratègic de la Societat de la Informació de Catalunya.

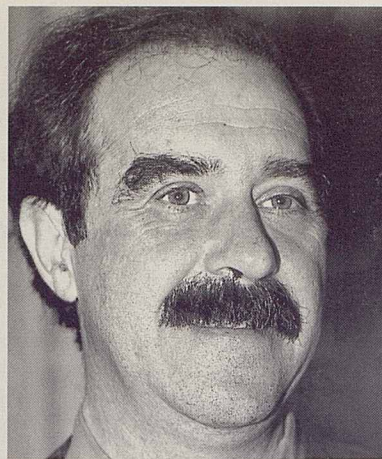

Foto: Toni Torillas

Sobre en Rafael González Santos

— Eu bebo para afogal-as penas;
mais as condanadas aboyan.

Castelao

Si haguéssim de fer una llista dels llibres que ens comentava en Rafa, us ho ben asseguro que la llista seria llarga i si a més hi volguéssim afegir aquells trossos que a ell li agradaven especialment, doncs la llista encara en seria més, de llarga. En Rafa t'agafava i et deia "un moment" i de seguida, com si aquell instant fos únic, t'anava a buscar un llibre, te n'ensenyava el fragment escollit, aquell que ell trobava immillorable, te'l llegia en veu alta, i si eres a la Gralla tenies molts números que te'l comprés. Aquests moments els va compartir amb moltes persones: podem recordar Rayuela, La ciudad y los perros, Gringo viejo, els d'en Juan Benet... per parlar de ja fa un quant temps. Un any, per Sant Jordi, es va acostar en una parada i va assenyalar amb el dit El beso de la mujer araña i com aquell qui compra melons va dir "posa-me'n dos" —un era per a ell i l'altre, per a la Montse Roca— i amb aquell convenciment que el caracteritzava l'hi va regalar perquè se'l llegís, és clar; quan es tornessin a veure la primera cosa que voldria saber és què li havia semblat. I aquell tros d'en Luis Martín Santos sobre les ciutats que no tenen catedral? Aquest fragment el va obsessionar durant molt de temps, oi Ricard? "Te n'adones com està escrit? Tot això és un incís" i t'ho deia entusiasmat com qui t'ensenyava un tresor que acaba de descobrir. I què me'n dius, Sergi, del bé de Déu de hòbbits, nans i elfs que va entrar a casa amb El senyor dels anells? I la poesia d'en Costafreda que em vas fer cagar pel tió? I encara "Anna, no te'n vagis, l'has llegit aquest poema d'en Ferrater?" Me'n llegies una estrofa, a peu dret, i te n'anaves, perquè, com sempre, tenies molta pressa.

En Rafa feia molt poc que havia estrenat casa, li feia molta il·lusió; a la seva mare li havia encarregat els coixins —que ja estan— i volia dur a enquadrar algunes làmines d'en Castelao —aquest Castelao que també ens va fer descobrir— per penjar-les a la casa nova. Un Castelao que a sota d'una de les làmines que ell mateix va dibuixar hi escriu:

— Ôs señoritos non lles gusta a choiva.

— Però gústanlle as patacas...

Mireu-vos-el, val la pena.

A en Rafa li agradava discutir —i tant sí li agradava—, discutir fins a l'esgotament. La conversa podia començar amb un estirabot —no els estalviava—, i era bo que sabessis que només era això, un estirabot, d'altra manera estaves perdut, i així a còpia d'arguments i contraarguments anàvem traient l'entrellat de tot allò que discutíem, de tot allò que ens atabalava. En Rafa era alegre, apassionat i contradictori. A en Rafa no li ha fet por equivocar-se. Així és com el volíem i és així com el recordem.

Anna M. Jansana i Duran